

τε όμως γιατί έγινε το περίφημο αυτό συλλαλητήριο ; Νά σάς το πούμε. Για να βγάλει λόγο ο Πυρρής. Είχε κακοσυνήθειαι ο άνθρωπος με τους προεκλογικούς λόγους κ' ήθελε να βγάλει και μερικούς μεταεκλογικούς. Καλά τ' είπε κάποιος πώς ο Πυρρής έβαλε κάλπη για ρήτορας, κι όχι για Δήμαρχος, κ' επειδή οι 'Αθηναίοι, θέλανε Δήμαρχο, ψηφίσανε το Μερκούρη.

Είπώθηκε κι αυτό από Μερκουρικό σε Πυρρικό - Τι παραπονίζεστε αφού ο υποψήφιος σας ήρθε πρώτος επιλαχών ;

Πρέπει να ξέρετε όσοι ζητε μυχρία από την 'Αθήνα ότι, δω εΐτανε οι υποψήφιοι, Μερκούρης και Πυρρής, ώστε β'ύτερος επιλαχών δεν μπορούσε να υπάρχει.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΟΙ "ΓΕΡΟΙ,"

'Αξιοθρήνητη ή κατάσταση του έλληνικού θεάτρου. 'Απάνω σ' ένα χρόνο ούτε ένα έργο της προκοπής. Βασιλεύει ή επιπολαιότητα, ή αλαφρότη και ή ζεστοπωσιά - σώστη καλλιτεχνική χρεωκοπία. Ποιός έφερε αυτή την έλεεινή κατάσταση ; - Οι γέροι, κανείς άλλος. Βεβαία δέν είναι οι κ. κ. δασκαλοι, που μάς βασανίζανε ένα καιρό με καθαρέβουσα, διαγωνισμούς και βυζαντινά δράματα. Αυτοί 'μερέφανε, τώρα μάλιστα που ο τελευταίος τους κλείστηκε σά στοιχειό στο Βασιλικό απ' όπου διώχνη: αλύπητα το κόσμο, - αλλά μια άλλη κατηγορία : οι κ. κ. Ramolies, που γυρεύει να μάς επιβάλη το σαχλό και βρωμερό γούστο της και να χαμηλώση το θέατρο ίσα με το υπόγειο του Μεγάλου 'Αλεξάντρου. Είναι πιο επικίντνοι. αυτοί οι γέροι, γιατί το τραγούδι που σφυράνε με το σουραύλι του τραγοπόδαρου θεού, γαργαλάει τ' αυτιά των πολλών που όπως ξέρομε κρίση καμμιά δέν έχουν.

Οι φανατικοί άφτοι λάτρηδες της επιπολαιότητας, του χυδαίου και της γύμνιας, όχτρεύονται τή μεγάλη και ψηλή τέχνη γιατί δέν τή χωράει το λίγο μυαλό του στενού εγκέφαλου που έχουν. Τους είναι όχληρή, και προσπαθούνε να πνίξουν ως και αυτό το λίγο που έβγαλε και βγαζει ή φιλολογία μας. Που παίζονται τα έργα του Καμπύση ; Είναι οι ίδιοι που στη «Βουλιαγμένη καμπάνα» ροχαλίζανε, οι ίδιοι που φεύγανε άμέσως στην άρχή απ' τον «'Αμαξζ 'Ενσελ» γιατί τους μύριζε λάχανο το μιλιου (και όχι πατσουλι) οι ίδιοι που πειραζότανε ή ήθική τους όταν ο Βαλεντίνος έλεγε τή Μαργαρίτα «Πόρνη». Οι ίδιοι τέλος πάντων που με το

νερούιαστό γεροντικό μυαλό τους, βλέπουνε στον 'Ιψεν, στον άθάνατο ποιητή της αλήθειας και λευτεριάς, μονάχα ένα συγραφέα της κληρονομικότητας.

'Ανθρωποι άνίκανοι να νοιώσουν και να αίστανθουν μια ψηλή ιδέα, που περάσανε τή ζωή τους με ίπποδρόμιο, μπαλέτο, έπερέτα και θεάματα ή Ια Guy, που πάνε γυρεύοντας να ζωντανέψουν έστω για μια στιγμή τα μαρμμένα αιστήματά τους με ύποιαδήποτε χυδαία συγκίνηση. Το μισόσκεπο και μισόγυμνο τους μαγεύει, το μπιτ ζετοίπωτο τους ένθουσιάζει και τότες ή άπεδλακαμένη φαντασία τους λαβαίνει μια λάμψη ζωής - και ξαναπεθαίνει πάλι.

'Όταν - χωρίς καμμιά ανάγκη - κατακυλίχσε ή Νέα Σκηνή και βρέθηκε από σοβαρό θέατρο που είταν, άνεάρα με την ταραντέλλα και τον κινηματογράφο, παίζοντας τις Κοραλίες και άλλες συντροφίες, οι γέροι τή χαιρετήσανε ως το ζημέρωμα μιας νέας, μεγάλης έποχης. 'Από τότε ο κόσμος π'ρασούθηκε και έννοσι μόνο να βλέπη τή «dame de chez Maxime».

Μέσα κει και ίπποδρόμια και όπερέττα και τή γύμνια του μπαλέτου βρίσκουνε Τα λίνε εξυπνα έργα, με τέχνη - Λοιπόν ούτε έργα είναι ούτε εξυπνα, και τέχνη καμμιά δέ δειχουν. Είναι απλούστατα άναμασάματα της παλιάς γάσσας Labiche κ. λ. που προστίσανε το σύζυγο που άπατξ τή γυναίκα του και τήν παθαίνει ο ίδιος - ιστή δεύτερη πράξη βγαίνει με τα σώβρακκ) τήν άπαραιτήτη μίζερη τήν πεθερά και στο τέλος τήν κικύτα που γδίνεται τσιτσιδι άπάνω στη σκηνή.

Μια δαδεκάδα καλαμπυρία και μπόλιχο πιπέρι. Αυτή είναι ή Μαγιονέζα που σεβίρουνε οι καλοί μας καλλιτέχνες με μεγάλη προσπαθεια να μη παρεξηγηθούν, ως προς τα διαφορέμενα και να τους νοιώση και ο τελευταίος τσορπατζής.

'Η Μαγιονέζα αυτή όσο καλή γεύση και νύχη καταστρέφει όμως και το γερότερο στομάχι, και οι διευθύνοντες τα σχολεία αυτά που μορφώνεται και διδάσκαται ο κόσμος, σκαθουνε το λάκκο τους, γιατί όχι μόνο ή παραγωγή δέν είναι μεγάλη (ένα αύγο το έτος κάνει ο μεγολος Feydeau, και αυτό καμμιά φορά κλούβιο) αλλά οι γέροι θά γυρέψουνε περισσότερο πιπέρι. Πιο πολύ πιπέρι όμως απ' ό,τι έχει επάνω της ή «Μαζίμιος κυρία» χωράει ;

Τό Πιρίσι και τα μεγάλα κέντρα που έχουν κινητό πληθυσμό 1,000.000 και άλλα 4. έκατομ. κκ -

τοίκους, μέσα στα 50 θέατρα έχουν και ένα, το πολυ δυό, που φιλοξενείται το δραματικό αυτό κατακάθι. 'Εκει θα πάει ο έπαρχιώτης, ο ξένος, νάβρη τήν κοκκότα.

'Εχουν το λόγο τους τα θέατρα αυτά, όπως πολλά ιδρύματα παρόμοια ώφέλιμα. ζήτημα είναι όμως αν ή 'Αθήνα πρέπει νύχη κι' αυτή. 'Ας το κάνουνε οι γέροι άποκλειστικώς για τους το ιδανικόν αυτό θέατρο, που με τήν ίσχυρή προστασία του έκφυλλισμού και της Κύπριδος θ' αναπτύξη πολυ καταλληλα τον τόπο.

Μά συ νεολαία, που τόσο γενναία έκαψες τα προγράμματα της 'Ορέστειας που τρύπωσες ; - πίσω απ' τα μισοφύρια της «dame Maxime» και σύ ; Εύγε σου !

Le chevalier. q. p. p. l. g.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Λέαντρου Κ. Παλαμά ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ. 'Ο άγαπημένος ποιητάκος μας, ο γιος του μεγάλου μας Παλαμά, έβγαλε σέ τόμο τα «Πρώτα Τραγούδια» του - τους όμορφους και καλοδουλεμένους στιχους του που πρωτοτυπώθηκαν στο «Νουμά» και διαβαστήκανε με τόση χαρά από τους άναγνώστες μας. Στις τρεις μεγάλες χάρες που δόκιμασε τώρα τελευταία ο Λέαντρος, να πάρει το άπολυτήριο του από το Γυμνάσιο, να βγάλει τή ντυστικά παιδικάστια ρούχα και να φύγει για τήν θύραπη, προστίθεται και τέτορη χαρά - κι αυτή θάν τήν λογαριάζει για τή μεγαλύτερη - να βγάλει σέ τόμο τα τραγουδάκια του. Ευτυχισμένο παιδί, που τόσο όμορφα μπαίνει στη δεύτερη περίοδο της ζωής του. Οι στιχοι του μάς άρέσανε πολυ σαν τους διαβάσαμε στο «Νουμά» και μάς άρέσουν ακόμα περισσότερο τώρα που τους κμαρώνουμε συμαζωμένους σέ βιβλίο. 'Όμορφα δείγματα που μάς ταζουνε γενναία δουλιά για τα κατωινά τα χρόνια. Και τίτα θύνα, και πρέπει νύνα, ή δουλιά του Λέαντρου. Είναι γιος του Παλαμά. 'Ο κόσμος λοιπό ζητάει πολλά από εαυτόνε. Και γι' αυτό θα ήλιουμε να μη βιαστέ να τυπώσει τους στιχους του, να μήν τους φανερώσει καν άκόμα, αλλά να μένει κ. υμένος, μελετώντας, γράσο. τας και σκίζοντας, όσο να καταρτιστέ τελειος και να πέσει, αλλά 'Ερμωνα, σαν μπόλπα στη φιλολογία μας, μπαίνοντας με το πρώτο βιβλίο του πλίτ στο μεγάλο κατέρα του. Τα μεγάλα όνόματα, βλέπετε, είναι βυρύ φόρωμα για όσου: τήγουν και κίνουν τον κόσμο σαληρό σ' αυτούς. 'Αλλιώς τιθα θά γράψαμε για το Λέαντρο, α δέ λεγότανε Παλαμάς, και δέ θά δυτοκουέμενατε κιθουλο να πουμε τότε πώς τα «πρώτα τραγούδια» του είναι διαλεχτά βιβλίο που μπορεί να τιμήσει κ' ένα μεγαλύτερό του στα χρόνια και πιο άκουμένο ποιητή.

ΜΟΝΑΣΙΩΤΗΣ

Τάκουσες ; Τάκουσε ο 'Αντρέας και τόντις θυμήθηκε πώς τότες στο ζοχικό του, τήν πέμπτη τρεις του Τρυγητή - λίγο λίγο ξεβουτούσανε λές στο μνημονικό του όδες οι λεπτομέρειες της σημαντικής μερομηνίας - όταν είδε τί τρέχει ο Μαλακός και χταπίδια δέν άνακαλυψε κουκούτσι, πλεροφόρησε ο 'Αντρέας τον κ. 'Αρτό, να τονέ βωτήση άπονήρεφτα πώς του φαίνετα. 'Απάντηση έννοείται δέν έδωσε το γιατρούδακι καμιά. Και διές άξαφνα τον άθωο τον άνθρωπο ! παραπανω τώρα είχε άφτός που δέν του άπαντούσανε. Θα παράπεσε, λέει, το γράμμα του. Περιέργο που παραπέφτουνε πάντα, μόνο τα σπουδαία τα γραμματα ! Νά θάρβος και να σου άφτάδεια ! Με τή μύτη του τή σηκαμένη, το πνιγμένο του το μπόι και το ύφος του το πηδηχτό ! Που να χαθθ ! Τήν ξαναπαιρνε τον 'Αντρέα ο θυμός. Συλλογίστηκε συνόμα πώς ανάγκη να διορθωθη πια το κακό. Στο νοσοκομείο θα θορβύωνε κιόλας, μπροστά σέ όλη τή γιατρική τήν παρία, πιο αίγιυρα παρά σέ κουβέντες με τον Κλυζιού, το κάμωμα τα συνείδητο 'Ισια ίσια τήν τρίτη, δεκατέσσερεις, ή θερμκρασία νοστιμούτσικη, 36°1 - 37°3· μά σα να σκυραίνανε τα πραματα ή κόραση ξανάπιασε από το πριβί τή νύχτα ιδρώσανε τα πόδια της,

χρειάστηκε μάλιστα και κάμποσο μπισμουττο. Λοιπόν ο 'Αντρέας τήν άβριανή, τεταρτη, δικαπέντε, είπε να είδοποιήση για καθε άπαντεχούμενο τον Κλυζιού, και του έγραψε φαρδεις πλατειεις όχτώ σελιδες, δηλαδή αν τύχη και τους φέρη τήν Κατινούλα στο νοσοκομείο, να ξέρουνε πώς συνήθισε το καρτίσι, τί φροντιδες θέλει, πώς έμαθε, τί τρώει, τί πίνει και πώς κοιμάται. Οδηγίες για το γιατρό ή για το νοσοκόμο που θα τή νοιάζεται. 'Η κόραση βαστούσε παντα, κρύωνε, γύρεβε να ζεσταθθ και μπισμουττο.

Κοίταξε όμως τή θερμοκρασία· 36°1.36°9 Τι κριμα να τήν πάνε ! Τήν πέμπτη δεκαξη 36°1 37°3 της έτσουζε καπου καπου ή ούρήθρα ξακολουθούσε και το μπισμουττο. Μικροδουλεές. Καμιά κόραση. Το ίδιο τάπογεμα, έλαβε ο 'Αντρέας από τήν 'Ιταλία και κάτι βιβλία που πρόσμενε τα γαρηκε Τα γαρηκε μαζί του ή Κατινούλα. Μιλήςανε όλη μέρα για το νοσοκομείο, για το χειρούργημα για τή γιατρεία. Τήν παρασκευή, δεκαεφτά, ύστερις από το πρόγεμα, έκαμε κ' ένα σαλτο ίσα με κει κάτω, να δη' έκαμε και βίζιτα στο διεφτυντή του νοσοκομείου - το ιδιαίτερο το καραρακι άδειο για τήν ώρα και στη διαθεσή του. Μά τους έλειπε το χρεικ

ζούμενο το κρεβάτι για τήν άρρώστια που είχε ή Κατινούλα. Συζητήσανε, το ζετασανε, άπ'φασίσανε πώς μπορεί να φέρη στο Νοσοκομείο, σαν έβρη, το κρεβάτι το δικό της, να παρη κι όλα ταναγκάια. Πύσις σπίτι και σήμερα μπισμουττο τίποτις άλλο 36°1.37°3. Αί ; τί λές ; Στο νοσοκομείο πια θα της κόψουνε και το δυπαρεστο άφτο που τήν άδυνατιζει, που δέν παθει με το μπισμουττο. Γιατί να μη βαλουμε σέ μια βαλιτσα ό τι έχουμε ανάγκη ; Το β.άδι, όταν τήν πλάγιασε, της τα συγύρισε κιόλας ο ίδιος. Το σαββατο, δεκοχτώ, πόνεσε ή φούσκα ή Κατινούλα ξύπνησε δίχως πολυ κέφι όπως τον 'Αντρέα, έτσι και τήν Κατινούλα τή σταναχωρούσε να διαταξη, να μήν είναι βέβαιη τήν παραδερνε, τήν έ έθιξε κ' ή άρρώστια ή ένοχλητική που τήν άπαγοήτεβε, που δέν της άφινε ήσυχία λαχταρούσε να γειάνη το παιδί· μπορεί συναμα, ενώ από τή μια μεριά το ποθούσε, από τήν άλλη να φοβότανε τα νοσοκομεία και τα νοσοκομήματα.

Νά μήν τα πολυλογούμε, της τσακίστηκε το κουράγιο, απελπιστηκε, άρχισε να κλαίη. Μανι μανι στέλνει ο 'Αντρέας το μεγάλο της το κρεβάτι στο νοσοκομείο, άνεβαζέι στην κάμερή της ένα μικρότερο προσωρινό, γράφει του διεφτυντή, τ. έμει